

מסורת הש"ס

(א) ד"ב קלג: (ב) ועל יב: וס"ג ועמ"ש בס"ד על הגליון מוגיה טו: (ג) (ז) ועל וכן העמיקו חוס' ד"ב ח: ד"ה אפסיה וכו"ה בשאלות פרשה ויאלץ מי כאל, (ד) וד"ב פה: (ה) ופי' חוס' ד"ק פט: ד"ה אמר, (ו) יבמות פו: (ז) ושם אל, (ח) ב"מ י"ח יבמות כט: מג: לקמן פט: סנהדרין כח: (ט"ז ש"ס ו"ע"ג) (ט) ויבמות קח: (י) (ז"ל בשבטה וכו"ה בדש"י ב"מ יח. ד"ה ואל, (י) וימ"כ אמר פ"י אל, (י) [לקמן קב. ועי' עוד בתוס' לקמן קט. ד"ה משנ,]

מוסף רש"י

לא תיהיו בעבורי אחסנתא. מקום שמעביר האב נחלה מן האביו לה, ואפילו להרבות לאחל ולנעמט לאחל (ושב"ס ב"ב קלג). ואמר רב פפא כתובת בנין דכרין. האל לא שקלי יורשין דילה כתובת בנין דכרין, אלא בני השכר טעלין מכות אמן והשכר מולקין בשאר (יבמות כג). לא אונן. אין אוננות מל עליו לחוסר אפלת קדשים (ב"מ יח.) אם ממה לזני נאכר בקדש, מתממא אענית (סנהדרין כח.) ולא מיטבמא לה. אם כהן הוא דמכיר כי אם לשאר, ויהיין אשמו, והאי לא שמוי הוא, דלא גזר עדיין לזני קידוש בשר (ב"מ יח.) וכן היא לא אוננת. לזיוט אכורה קדשים (יבמות כג.) אינה נאכרת בלענית מיתמו קדשים (סנהדרין כח.) ולא מיטבמא לו. לאו משום כהונה קאמר, ולזין כהנות מזהירות על הטומאה, דמכיר בני אהרן, אלא אינה זקוקה לטמא לו, לא כהנה ולא ישראלית, שמזנה להתעסק בשבטה ממי מזנה האמורים בפרכה, דמכיר לה יעמל, ומזנה לה יעמל מזנה ואם לא רזה ממעמלם אומן בעל כהנו, ומעשה ביוסף הכהן כי' מחרת כהנים (ב"מ יח. ובש"י לקמן פס.) אינה לרישה להתעסק בו, ולא דוקא נקט ולא מיעמלה דהא בעת אהרן לא חזרהו על הטומאה, אלא אידי דנקט לא אוננת דלאקטרך ליה, נקט ולא מיעמלה, דנטי למימני פרכה דקדיה ונדקדיה, קך שמעתי, ולי נראה ש"מ מיעמלה בנזן כגנל, שיהא'לם מזהרים על הטומאה מוצננלם לא מגבי (יבמות כג.) מתא אינו יורשה. לירושא העגל נפקא לן משאלי הקרבן אלו ממשפחוה יורש אותה כב"ד (קול): והאי לא שמוי הוא (ב"מ יח. ובש"י לקמן פס.) מת הוא גובה כתובתה, וזכנתה לו מן הארסין מיעוקמל (יבמות כס. וסנהדרין כח. ועי' לקמן פס.)

תוספות ר"ד

שאין שם אלא שתי כתובות מצומצמות ושקלו נמי בנין דקמייתא וכתובת בני"ד כתי שיקפין אומות תני לקמן בפ' מי שיהי' נשוי (דף צא) דאם אין כתובת אינן דורש שתי כתובות אינן נוטלין כתובת בני"ד אלא חולקין אותה בשוה וליפנין להא מלתא מעיקר הקצתא דרבות יתר על חולקיהון דעם אחוהון: במקום דמיעיקר נחלה דאוריית' לא תיקרא רבנן. פי' במקום דמיעיקר נחלה דאורייתא משום נחלה דרבנן לא תיקון רבנן נחלה

ויהיו לעיקר נחלת חלוקת שהוא מן התורה הלכך כי איכא מותר דיער שיהלוקה בשוה בנחלה שהוא מן התורה אז יטלו אלו כתובות אמן ואלי כתוב' אמן משום נחלה דרבנן ואי לא לא: אמר רבא פשיטא לי מוכרת כתובתה לאחרים יש להן כתובת בנין דכרין. מ"ט וזוי אנסוה, פי' היא מכרה כתובתה לאחרים בטובה הגאה שנותנים ממונם על הספק שאם תתאלמן או תתגרש יזכו חלקיהות בכתובתה אבל אם תמות היא בעלה יורשה והלכך יש לה כתובת בני"ד שהיה הבעל יורשה והיא כשפרכה לא נשתלקה מכל תנאי כתובתה שלא נשתלקה בכל לב אלא וזוי אנסוה: מוחלת כתובתה לבעלה אין לה כתובת בני"ד מאי טעמא אחולי' אחילתא, פי' ואינה אנוסה ובכל לב נותנה לו ואין הבעל יורשה שיוירש עכשיו גם הוא לב"ד שכבר מחלה לו אפילו מחיים וא"צ עכשיו לירושא הלכך אין לה כבני"ד מכאן מוכח שראובן שאמר לשמעון קנה ממני בסודר שאמן לזיו חפץ פ' אם ירצה שמעון למחול מחול (והרב) אומר אם ירצה למחול א"י למחול ולהפסיד ללזי מה שקנה בשבילו ואינו דומה זה לזה ואין ללמוד זה מזה) ולא אמרינן זכורא דלוי הוא

חזו"א רב פפא דלא ניהא ליה ליהודה למיעל: וכו"ש מצדא לנרסא.

והכל איבעבורי אחסנתא הוא שזה כותב לבתו מה שהיה ראויה להוריש לבניו: **דא"ר יוחנן**. לעיל [נב:] שיקפון אדם ויתן לבתו ויליף לה מקרא: **לעשויה נמי**. בתמיה: **מעלאי ידיי היינו עשוי**. כניסתי עמך זהו

עשוי שירצה לפסוק בשביל כבודי: **אכפיה**. רב פפא ליהודה דבדרים ועל: **סבר איסור**. אבא סוראה האי דשתיק יהודה מרתא רתא שאין הגדוניה הוגנת בעיניו: **אי מינאי ידי**. אם נטלת ממני ענה: או אין לה. מי אמרינן כיון דמכרה לבעלה פקעה לה תורת ירושת אביה מלהוריש נדוניה שלו לבני בתו שהרי מכרתה ואין כל הירושה בזה מעבשי אלא מנח הבעל ויחלקו כל בניו בזה בני ד' נשוי: **ופיבצי ואי מוחלת**. שהוא דבר מלוי מן המכר ואי משום דלא נטלת מנאי לידה מכל מקום פקעה זכותה בחייה: **השאל מוכרת מצעיא לי**. כלומר מי סברת דמשום הגאה דמטא לידה מיסק אדעמאי דפקעה זכותה: **השאל מוכרת דלנוסה היא סלקא אדעמאי דפקעה זכותה ומיבציא לי כל שכן מוחלת דלא מוכרין אותה מנאי מכות ברלועה שבראשה ברזל כמין משקולת קטנה שמה עוכלא: מוכרת כפוצה לאחריס**. בטובה הגאה שאם נתארמלה או נתגרשה טעוה לקוחות ואם מתה ירשנה בעלה ומתה וירשה בעלה: **יש לבנייה כפוצה בנין דכרין**. דהא כי לא זכינתא נמי ירית לה בעל ומקון לה רבנן השתא נמי לבני בעל במוכרת לא פקעה זכותה. ואי משום דהוקל בעיניה למוכרה ולהפסיד את בנייה אם נתארמלה או נתגרשה וזוי אנסוה שזכרכה להם: **אחוי אחילסה**. ונקל בעיניה להפסיד בנייה מכתובתה חס: **מוכרת לבעלה**. נמי טובת הגאה בעלמא דבר מועט שהרי אם נטלה יורשה ואינו לוקח ממנה אלא שאם מת הוא לא תגבה והרי לא נאכרת אהרן לא חזרהו על הטומאה, אלא אידי דנקט לא אוננת דלאקטרך ליה, נקט ולא מיעמלה, דנטי למימני פרכה דקדיה ונדקדיה, קך שמעתי, ולי נראה ש"מ מיעמלה בנזן כגנל, שיהא'לם מזהרים על הטומאה מוצננלם לא מגבי (יבמות כג.) מתא אינו יורשה. לירושא העגל נפקא לן משאלי הקרבן אלו ממשפחוה יורש אותה כב"ד (קול): והאי לא שמוי הוא (ב"מ יח. ובש"י לקמן פס.) מת הוא גובה כתובתה, וזכנתה לו מן הארסין מיעוקמל (יבמות כס. וסנהדרין כח. ועי' לקמן פס.)

והוקל בעיניה להחליטה: **אין יורשין של זה כו'**. משנה היא ביצמות האשה שהלך בעלה לדמיה היא ואמר לה עד אחד מת בעליך והתירוה לינשא ונישאת ואחר כך בא בעלה תאל מזה ומזה ואין לה כתובה לא מזה ולא מזה ואם מתה אין יורשין של זה וזה בניס שיש לה מזה ומזה יורשין כתובתה: **והיוני בה כפוצה מאי עידיכס**. הא אמרת אין לה כתובה: **ואמר רב פפא כפוצה בנין דכרין**. והרי קאמר רבא דהא חייב בנייה שיהיה יורשה הם אין בניס שיש לה מזה ומזה נוטלין כתובת אמן ככנין דכרין כשצאיין לחלוק בנכסי אביהם אלא מולקין בשוה: **ואחאי**. כיון דלמרינן כי אניסא לא מפסדא כתובת בנין דכרין: **נימא יצר אנסה**. שהיתה מתאזה לבעל: **קנסא**. משום דלא דייקא שפיר שמת בעלה מקמי דתינסוב: **אין לה מונוג**. באלמנותה דתנאי כתובה ככתובה: או הוה לה כפוצה. דתקנו קצורתה תחת כתובתה וסבר למימר תחת מנה מלחמים שתקנו לה חכמים: **סנינא**. אני שונה שאין לארוסה שמתה משפט כתובה דהיינו קצורה: **לא אונן**. ליתאסר בקדשים: **ולא מיעמל** לה. אם כהן הוא דלאו שארו היא: **ולא מיעמלה** לו אינה חייבת ליעמל לו ואע"פ שמהנה להתעסק (בשבטה ממי מזנה האמורים כפרשת כהנים (ויקרא כא) דמכיר לה יעמל מזהו זו אינה מהס דלאו שארו היא אבל אם רוצה היא ליעמל אינה מזהרת מליטמא אפילו כהנת דנני אהרן כמדי [שם] ולא בנות אהרן: **אינו יורשה**. נדוניית בית אביה דלא תקון ירושת הבעל עד שתכנס לחופה או שתמסר לשלוחים: **מת הוא**. בחייה: **גובה כפוצה**. מנה מלחמים ותוספת אם כתב לה: **אין לה כפוצה**. דין כתובה וקצורתה תחת כתובתה דתניא לעיל [ומ:] כנשואה תניא ותחת נדוניית בית אביה שהוא יורשה אבל הכא כיון דכי מתה אינו יורשה אף הוא לא נתחייב לקוצרה: **מאי טעמא**. דלמרינן כי מתה בחייו אין לה נתגרשה לא נשתעבד לה ולא יורש ממנה כלום: **יורש: שאין אני קורא כו'**. וכך היו כותבין בעטר כתובתה הלכך כל זמן שלא מת ולא נתגרשה לא נשתעבד לה ולא יורש ממנה כלום: שקילא

כי אניסא לא מפסדא כתובת בנין דכרין: **נימא יצר אנסה**. שהיתה מתאזה לבעל: **קנסא**. משום דלא דייקא שפיר שמת בעלה מקמי דתינסוב: **אין לה מונוג**. באלמנותה דתנאי כתובה ככתובה: או הוה לה כפוצה. דתקנו קצורתה תחת כתובתה וסבר למימר תחת מנה מלחמים שתקנו לה חכמים: **סנינא**. אני שונה שאין לארוסה שמתה משפט כתובה דהיינו קצורה: **לא אונן**. ליתאסר בקדשים: **ולא מיעמל** לה. אם כהן הוא דלאו שארו היא: **ולא מיעמלה** לו אינה חייבת ליעמל לו ואע"פ שמהנה להתעסק (בשבטה ממי מזנה האמורים כפרשת כהנים (ויקרא כא) דמכיר לה יעמל מזהו זו אינה מהס דלאו שארו היא אבל אם רוצה היא ליעמל אינה מזהרת מליטמא אפילו כהנת דנני אהרן כמדי [שם] ולא בנות אהרן: **אינו יורשה**. נדוניית בית אביה דלא תקון ירושת הבעל עד שתכנס לחופה או שתמסר לשלוחים: **מת הוא**. בחייה: **גובה כפוצה**. מנה מלחמים ותוספת אם כתב לה: **אין לה כפוצה**. דין כתובה וקצורתה תחת כתובתה דתניא לעיל [ומ:] כנשואה תניא ותחת נדוניית בית אביה שהוא יורשה אבל הכא כיון דכי מתה אינו יורשה אף הוא לא נתחייב לקוצרה: **מאי טעמא**. דלמרינן כי מתה בחייו אין לה נתגרשה לא נשתעבד לה ולא יורש ממנה כלום: **יורש: שאין אני קורא כו'**. וכך היו כותבין בעטר כתובתה הלכך כל זמן שלא מת ולא נתגרשה לא נשתעבד לה ולא יורש ממנה כלום: שקילא

בכתובת קיים הוא: יתיב רבין ב"ח קמי' דר"ח ויתב וקאמר משמיה דר"א מוחלת כתובתה לבעלה אין לה מונוג. פי' מן היתומים באלמנותה דכמאן דגביא לכתובתה דימא הואיל ותנאי כתובה בכתובתה ואמרי' לקמן דתובעת כתובתה מן היתומים א"ל מונוג: א"ל אי לא דקאמרת לי משמיה דגברא רבא הוה אמינא לך משבי רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו יתיב ר"ע ועולא ואבימי בר פפי ויתבי ר"ח בי"א גבייהו אתא האי גברא דשכיב ארוסתו א"ל זיל קבור או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח בי"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דתני ר"ח בי"א אשתו ארוסה לא אונן לאסור עצמו בקדשים. ואפילו במעשר הקל דכתבי לא אכלתי באוני ממנו. ואין אנינות אלא בלב ואין אנינות אלא יום א' כדגמרי' במועד קטן מואחריה כיום מר ובשעה שמתו מוטל לפניו: ולא מטמא לה. פי' אם הוא כהן דכהן אינו מטמא אלא בו' מת מצוה האמורים בפ' כהנים ושאריו היא א' מהן. דכתבי לה יטמא מצוה ואמרינן ביבמות שאריו זו אשתו וארוסתו אינה שאריו וכן היא לא אוננת ולא מיטבמא לו. פי' אם

נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות נג.

השתא נמי אהדר בי. אע"ג דהן הן דברים הנקנים באלמירהט היינו היכל דעמדו וקדשו והכא כשרלה לחזור עדיין לא קדשו אי נמי הכא כבר קידשו [קודם] לכן ואח"כ כתב ולא אמרינן הן הן דברים הנקנים באלמירה אלא כשקידשו אחר כך:

ותבעי דך מוחלת. נראה לר"י לפרש דהוה לך למנקט בעייתך במוחלת דשכיח טפי כדפירש בקונטרס ומסיק השתא מוכרת דאיכא למימר וזוי אנסוה אפ"ה דעתי נוטה לומר הואיל ומכרה הפסידה מוחלת מיבציא דפשיטא דלית לה כתובת בנין דכרין וכה"ג פרי"ח בשילהי המלניע (שבת דף לה:) גבי ניקב בכדי טהרתו: **שאין אני קורא בה לבשתנשא** אלאר תמלי מה שכתוב א"כי. והא דתניא לעיל (דף מו:) קצורתה תחת כתובתה היינו נדוניית כתובתה והיינו דוקא נשואה שהוא יורש נדונייתה ומיניו שנקראת נדוניה כתובה כדאמר לעיל (דף מח:) נכנסה עמו לזון אע"פ שכמותה בצית בעלה ואם תאמר והא מדרש כתובה לא דרשי אלא בית שמאי דלמרינן בפרק האשה שלום (יבמות דף קטז:) ושם דתנן האשה שאמרה מת בעלי ד"ש אומרים תנשא ותטול כתובה וצ"ה אומרים תנשא ולא מטול כתובה כו' אי"ל ד"ש לנצ"ה והלא מספר כתובה נלמד שהרי כותב לה לכשתנשא לאחר כו' ואע"ג דתניי תחס חזרו צ"ה להורות כצ"ש לא משום דלית להו מדרש כתובה הדרי זהו אלא מק"ו שאמרו להו צ"ה המרתם הערוה החמורה לה נתייר ממון הקל דהא אמר בפרק האשה שנפלו (לקמן דף פא. ושם) מאן שמעת להו דלית להו מדרש כתובה ד"ש משמע דלא חזרו צ"ה משום מדרש כתובה אלא מק"ו כדפרי' וא"כ היכי אמי הכא כצ"ש ותו אצ"י ורצא דדרשי לעיל (דף נא.) ואהדרינן למדינתך ואותצנין לאיתנו ושמואל דדרש נמי לשון השטר צפ"ק דצ"מ (דף טו.) גבי הא דאמר בעל חוב גובה את השצט מדע שכן כותב לו ואנא אקיסו ואשפי כו' אטו כולוה כצ"ש והא בית שמאי צמקוס בית הלל אינה משנה וגראה דבהא הלכה כצ"ש משום דאשכחנא כמה תנאי דקיימי

דגברא רבא הוה אמינא לך י'משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו יתיב ר"נ ועולא ואבימי בר רב פפי ויתבי רב חייא בר אמי גבייהו אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו אמרי ליה זיל קבר או הב לה כתובתה אמר להו רב חייא תנינא א"ם אשתו ארוסה לא אונן ולא מיטמא לה וכן היא לא אוננת ולא מיטמאה לו 'מתה אינו יורשה י'מת הוא גובה כתובתה טעמא דמת הוא להא מתה היא אין לה כתובה מאי טעמא אמר רב הושעיא שאין אני קורא בה לבשתנשאי לאחר תמלי מה שכתוב ליכי כי אתא רבין אמר ריש לקיש ארוסה שמתה אין לה כתובה אמר להו אביי זילו אמרי ליה שקילא

בכתובת קיים הוא: יתיב רבין ב"ח קמי' דר"ח ויתב וקאמר משמיה דר"א מוחלת כתובתה לבעלה אין לה מונוג. פי' מן היתומים באלמנותה דכמאן דגביא לכתובתה דימא הואיל ותנאי כתובה בכתובתה ואמרי' לקמן דתובעת כתובתה מן היתומים א"ל מונוג: א"ל אי לא דקאמרת לי משמיה דגברא רבא הוה אמינא לך משבי רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו יתיב ר"ע ועולא ואבימי בר פפי ויתבי ר"ח בי"א גבייהו אתא האי גברא דשכיב ארוסתו א"ל זיל קבור או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח בי"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דתני ר"ח בי"א אשתו ארוסה לא אונן לאסור עצמו בקדשים. ואפילו במעשר הקל דכתבי לא אכלתי באוני ממנו. ואין אנינות אלא בלב ואין אנינות אלא יום א' כדגמרי' במועד קטן מואחריה כיום מר ובשעה שמתו מוטל לפניו: ולא מטמא לה. פי' אם הוא כהן דכהן אינו מטמא אלא בו' מת מצוה האמורים בפ' כהנים ושאריו היא א' מהן. דכתבי לה יטמא מצוה ואמרינן ביבמות שאריו זו אשתו וארוסתו אינה שאריו וכן היא לא אוננת ולא מיטבמא לו. פי' אם

בכתובת קיים הוא: יתיב רבין ב"ח קמי' דר"ח ויתב וקאמר משמיה דר"א מוחלת כתובתה לבעלה אין לה מונוג. פי' מן היתומים באלמנותה דכמאן דגביא לכתובתה דימא הואיל ותנאי כתובה בכתובתה ואמרי' לקמן דתובעת כתובתה מן היתומים א"ל מונוג: א"ל אי לא דקאמרת לי משמיה דגברא רבא הוה אמינא לך משבי רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו יתיב ר"ע ועולא ואבימי בר פפי ויתבי ר"ח בי"א גבייהו אתא האי גברא דשכיב ארוסתו א"ל זיל קבור או הב לה כתובה. פי' שיש כתובה לארוסה א"ל ר"ח בי"א תנינא. פי' המורה ברייתא אני שונה דאיכא למשמע מינה שאינו חייב בקבורה של ארוסתו דתני ר"ח בי"א אשתו ארוסה לא אונן לאסור עצמו בקדשים. ואפילו במעשר הקל דכתבי לא אכלתי באוני ממנו. ואין אנינות אלא בלב ואין אנינות אלא יום א' כדגמרי' במועד קטן מואחריה כיום מר ובשעה שמתו מוטל לפניו: ולא מטמא לה. פי' אם הוא כהן דכהן אינו מטמא אלא בו' מת מצוה האמורים בפ' כהנים ושאריו היא א' מהן. דכתבי לה יטמא מצוה ואמרינן ביבמות שאריו זו אשתו וארוסתו אינה שאריו וכן היא לא אוננת ולא מיטבמא לו. פי' אם

נג.

עין משפט גר מצוה

קבא א מיי' פ"ו מה' נחלות הלכה יא סמג עשין טו טו"ע ח"ע ס"י רפכ סעי' ה:

קב ב מיי' פ"כ מה' אישות הלכ' א סמג לזיון עא טו"ע ח"ע ס"י פא סעיף א בהגיה:

קיא ג ד ה מיי' פ"ו"ה שם הלכה יט סמג עשין מח טו"ע ח"ע ס"י קא סעיף טו:

קיב ו ד מיי' פ"י מה' גירושין הלכה ז סמג עשין ג טו"ע ח"ע ס"י ז סעיף טו:

קיג ח מיי' פ"י"ב מה' אישות הלכה יח ופי"ו הל' יט ופי"ח הלכ' כג סמג לזיון מא טו"ע ח"ע ס"י ג סעיף ט ופי' קה סעיף ד:

קיד ט מיי' פ"ב מה' אלל הלכה ז סמג לזיון עא טו"ע ח"ע ס"י שעב סעיף ד וטו"ע ח"ע פ"ה ס"ה סעיף ה:

קכו ז מיי' פכ"ב מה' אישות הלכה צ סמג עשין מח טו"ע ח"ע ח"ע שם ופי' ט:

קכז ב מיי' פ"י שם הלכה יא סמג טו"ע ח"ע שם סימן נה סעיף ו: קכו ל טו"ע ח"ע ספי' ה:

תורה אור השלם

1. משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו: משלי יז יג

הגהות הב"ח

(א) נמי פכר אידו מירמח רמח:

תוספות ר"ד (והשך)

ולא כל הימנו של שמעון למחול דהא הכא זכותא דבני' היא ומשום דבעל דודאי אלא בהדי' אשה היא יכולה למחול. ודוקא כשלא אמר ובה בעבור פ' ואלו רבי משה הוואו פ' ואין ליה כח לעכב בידו ולמחול דוכין לאדם סבר בפניו: בעי רבא מוכרת כתובתה לבעלה. פי' בטובת הגאה דברב מועט שאם תמות בחייו יורשה ואם ימות הוא אלא תגבה והרי לא מת ובה לידי ירושה כמוכרת לאחרים דמי. או כמוחלת לבעלה דמי מי אמרינן כמו שהיה יורשה מתחילה אם עתה יורשה שאין האשה מוכרת אלא אם תתאלמן או תתגרש אבל אם תמות בעלה יורשה הלכך יורשה כדקיימי קיימי ואית לה א"ד כיון שמכרה לו א"צ עכשיו לירושא שפילו אם היו יורשה יורשיה אותה הוה הוא וזכה בכל נכסי' אחרי שמכרה לו וכיון שא"צ לירושתה [אנין] אלא תנאי אלא היא שהתנה עליה אצ"פ שמחלה כתובתה תנאו קיים ואע"ג דארא" לקמן מוחלת כתובתה אין לה מונוגות דוקא מונוגות דתלו בכתובתה שאינה יינונית אלא עד שתגבה כתובתה וכיון דמחלה כתובתה כאילו גבאתה דמי ואין לה מונוגות אבל מונוגות הבנות דלא תלו